

२८७२
२८७२

शाहजहाँ और शाहपरी.

(मिक शाहजहाँ मया ओहमतगार के नंगल में थराये सेह के आयाह और
शीकार के ना देयनेसे अइसोस करता और गाता है.)

आय १ ला. परदा १ ला. नंगल.

लावाणी. पोलुकी राह.

धधर आये हाथ लगाये रात रही थोड़ी—अे राह.

शाहजहाँ—धम नंगल में शीकार मुज्जे नजर नही आता,

आह अइसोस धम पाछशे दील हू धयरता;

भीतमतगार—कीजे शहजहाँ धतना अइसोस काहुके पुं आता,

देय वा माभी सरता हुवा हरन नो अिक आता;

शाहजहाँ देये—हांहां देये देये वा हु आता,

भारे भारे तीर लगाये नही तो है जाता.

(भारना तोरका और शीकारका गायेय होना और आगका
और परीका धज्जहार होना और परीके देय के शाहजहाँने
गश आके गीरजना और परीने उड़ जाना.)

परदा २ रा. रस्ता.

गजल. छोटीकी राह.

कीसका दरहे जम लकी म इसे पिकार क्या करना—(अे राह.)

शाहजहाँ—नो गुजरासोनहा दीलपर श्रीर उमकी याद क्या करना,
गया मतलब नीकल हाथोसे अब दूरीयाद क्या करना;

५८

२

नीशा आंआसे होता है हरन जयसे जयानी,
छलावा बन गया वो जनन अय अय उरता है क्या करना;
किया रंजुर दील अपना प्रीराके यारने यारो
गया जय शाद अय दील गेरसे दील शाद क्या करना;
बुझाया नशतरंगम क्रीमने हे मेरी रोगो जम,
भरज मेरेकी अय तदपीर अय कस्तूर क्या करना;
हुवा जय दुर आंआसे मेरा आराम जं यारो,
प्रीर अय गेरसे अय यारो तलज धमदाद क्या करना.

५८७२

परदा उ रा. दरबार.

गजल. (जगदीश्वर.)

रामसगरां—तुं अजय शाहे उला हे मेरा ज जनता हे,
सायाअ कल जे पुदा हे मेरा ज जनता हे;
करदे जे मालको यक आनमे तुं माला माल,
क्या अजय अहसे माली हे मेरा ज जनता हे;
तुं वाह शाहे शुजआने जहां मे यकता
जो तेरी कृष्ण लीवा है मेरा ज जनता हे,
याद शाहां ने उलुल अजमकी करती है जहां,
तुं मेरे दील मे असाहे मेरा ज जनता हे,
तेग अयइके धमारेसे हो दुश्मन मकतुल;
क्या तेरी तेग जहाहे मेरा ज जनता हे,
कसरे आलाहे तेरा अहरे जहां मायदने कृष्ण;
अपजने शाहे गदाहे मेरा ज जनता हे.

આદીલો ફાજલો ફયાજ જહાં બખ્તો અમીન;
જો કહું તુજકો બળહું મેરા જી જનતાહું.

મુજે બાદ કંઈ એકસાલકે ચારો કલ જોં નજર આગમે.—એ રાહ.

શાહુજાદા—ચલા હૈક વકત સખાબકા મેરી ઉમર યુંહી બઝર હુધ;
મુઝે લુતક એશ જવાનીસે અએ ફલક જરા નખખર હુધ;
રખા મીસલે સરવે અમનહરા નતો કુલા યુલ નતો ફલલગા,
મુઝે કયા જવાનીસે ફાએદા તેરી આસમાં ચે નજર હુધ;
મુજે રૈજ રૈજે અલમ હુવા હુધ રાત દીલપે શીતમ દુવા.
ચે યુબાર સોનેમે જમ હુવા મેરી શામ ગમ ન સહર હુધ,
નયે ચીંહકીજો લગી ઝડી મેરે એશકી નખધી લડી;
કમુ રાતદીન ન કીસી ઘડી મેરી આહ અસમ ન તર હુધ,
યહી થા કે કોનો મકાનમે થા લીખા જમીનો જમાનમે;
રહું હુકે તનહા જહાનમે યહી બેબશીહીન રાર હુધ.

રાગ પીલુ.

તાંબેકા પધસા જરીકા રૂમાલ: કે દેવે હોલાવે અમાહીકા લાલ.

બાદશાહ—એ ફરજન્દ હું કેસા ચે તેરાં હાલ;
કે કીસ લીએ કરતાહું યું જી મલાલ,
પીદર મેં હું તેરા વું ફરજન્દ હું;
મેરા નુરદીદા જીગર બન્દ હું,
ન રખ હાલપોશીદા દીલમે જરી;
કે કેહું દે મેરેકો સખી હમ ઘડી,
ડ્યા બાધિ હતના વું આરજુરદા હું;
ચે દીલ કીયું તેરા યું પરાગંદાહું,

બેઠાદ મુઝે યાદકે વજલાહી તુમારો—એ રાહ.

સાહુજી—ડયા અન જન્મનીપેહે અધ્યામ હમારા;
 શાદી જો હો તો નેકહો અંજમ હમારા,
 મનસુખ કરો હમકો કીમી રશક ચમનસે;
 સખ કોઈ ગલિહાર હો ચુલકામ હમારા,
 શાદીસે કરો શાદ પદર મુજકો ધસિદમ;
 બસ નામ તુમારા હોતો હો કામ હમારા,
 શાદીસે હોં સખ માદ અભી ખીયાહ રચા દો;
 એ કીબલા અગર ચાહતેહો આગમ હમારા,
 જો કીસેહો મશહૂર જહાં નામ હરએક જોઅ,
 હોતાહે અભી તુસ્ત લખે બામ તુમારા;
 ખુદા રાજલ રખો શાદ કામ—એ રાહ (જેમેવંતો)

બાદશાહ—યે માલુમ હુવા હાલ તેરા મુજે,
 કે બસ ચાહીએ આજ જોર તુજે;
 બહોત ખુબ અબ દરદ ગમ ન ખા,
 મેં તદખીર કરતાહું એ દીલ લગા;
 મુત યે હુકમ મેરા જરા તુ વજર,
 જા મુલક પુરબકો રોશન જમીર;
 વહાંકે શહીનશાહસે કરયે પયામ,
 અબલ જાકે ખાલ ગસકો મેરા મલામ;
 શીર બાદ ઉસસે દુખતરકી દરખાસ્ત કર,
 અગર વો કબુલે તો બહેતર મગર;
 નહીતો યે કહેના કે એ બાદશાહ,
 હું કર તેરી તૈયાર ફાજો સીપાહ;

અગર મરદુમીકી હે કુછ તુજમે ખુ,
 તો હો જા મુકાખીલ જરા રખર;
 નહીતો ચે લડકીકી નીરખત તું કર,
 ધસીતોર કહેના વહા જાએ કર;
 અગર વો કબુલે ચે પેગામકો,
 તુ આ જલદ કર ચેહી અનજામકો.

છાડદે ડરકી ખાત મીયાં—ચે રાહ. (સ્વારી દેશ)

વજર—ખેહતર જાતાહું મેં સાહેબ ખેહતર જાતાહું,
 પેગામ આપકા જાકે ઉસકો અભી સુનાતા હું,
 જો જો મુજસે તુમ ચે ખોલે ઉસકો જા ખોલું;
 હાલ ચે અપને દીલકા સારા હરએક જા ખોલું.—ખેહતર.

પરદા ઝ થા. રસ્તા.

(રાગ દેશ).

કયા કુસન ધસપરીકો ખુદાને અજબ દીઆ—ચે રાહ

વજર—પુરખકી તરફ મેરેકો ખસ જાના આજ હે,
 વહાંકે શાહકી ખેટીકો લે આના આજ હે;
 અવલ તો જા સુનાઈ ચે પેગામ શાહકા,
 ગર ઉસને જો કબુલાતો શીર આના આજ હે;
 ગરવો નહી કબુલે તો શીર ઉસકે સંગ આજ,
 જંગો જ દાલ કરેકે ફતેહ પાના આજ હે;

ਪਰਛਾ ਪਾ. ਜੰਗਲ.

(ਐਕ ਸੇਫ਼ਰਾ ਵੱਡੀਕੁਮੇ ਆਹਾਰ ਪਰੀਧਾਂ ਸਾਹੁਪਰੀ
ਗੁਲਨਾਰੀ ਧਨਤੀਨਰੀਮੇ ਗਾ ਰਹੀ ਹੈ.)

ਗੰਗਲ ਭੇਰਵੀ.

ਯਹਾਰ ਆਖ ਹੈ ਘਰੇ ਯਾਦ ਐ ਗੁਲਗੁੰਸੇ—(ਐ ਰਾਹੁ.)

ਪਰੀਧਾਂ—ਹਮਾਰਾ ਕਦ ਅਗਰਏ ਰਸਕੇ ਸੁਰੇ ਜੋ ਐ ਯਾਰੀ ਹੈ,
ਤੇਰੇ ਆਨੇਸੇ ਪੀਧਾਰੀ ਆਮਦੇ ਕੁਲੇ ਯਹਾਰੀ ਹੈ;
ਹਰਐਕ ਗੁਨਯਾ ਵਹਨਦੀਲ ਤਾਂਗੇ ਭੁਸਕੇ ਨਗਰੇਸੇ,
ਗੁਲੇ ਭੁਯਸਾਰੀਸੇ ਤੇਰੇ ਪਰੀ ਯਾ ਆਯਦਾਰੀ ਹੈ;
ਹਰਐਕ ਨੋਕੇ ਮਨਹਸੇ ਯਸਦੀਲੇ ਉਸ਼ਾਕ ਧਾਯਲ ਹੈ,
ਤੇਰੀ ਵੀਰਧੀ ਨੀਧਾਹ ਘਰਧੀਏ ਕਾਵੀਲ ਯਾ ਕਟਾਰੀ ਹੈ;
ਗੁਲੇ ਭੁਯਸਾਰਸੇ ਤੇਰੇ ਗੁਲੇ ਯੁਰਸੀਦ ਹੈ ਸੁਰਮੀਦਾ,
ਜੀਆ ਕਾਕੁਲ ਅਯਯ ਘੀਨਲਤ ਦੋ ਮੁਸ਼ਕੇਤ ਤਾਰੀ ਹੈ;
ਤੇਰੀ ਸੁਰਤਪੇ ਬੈਦਾ ਭੁਯੋ ਧਨਾਂ ਕਧੁੰ ਨ ਹੋ ਪੀਧਾਰੀ,
ਹੁੰ ਹੈ ਪੋ ਸਾਹੁਪਰੀ ਪਰੀਧਾਂਕੋ ਤੇਰੀ ਧਨਤੇਨਾਰੀ ਹੈ.

(ਆਸਮ ਸੇ ਅਯਰਕਾ ਸ਼ੋਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਰ ਘੋਨਲੀ ਅਮ-
ਕਤੀ ਹੈ ਤੋ ਪਰੀਧਾਂ ਘੋਕੁ ਆਤੀ ਹੈ ਆਰ ਗਾਤੀ ਹੈ.

ਅੰਗਰੇਭ ਰਾਹੁ ਭੁਯੋਈ—ਕਾਭਿੰਗਡਾਕੀ.

ਪਰੀਧਾਂ—ਏ ਯਾ ਕਹਰ ਹੈ ਵੇਯੋ ਜਲਦ ਆਸਮਾਨਪਰ,
ਛਾਛ ਥਟਾ ਹੈ ਅਯਕਤੀ ਧਕ ਪਲਮੇ ਆਨਕਰ;
ਯਾਧਸ ਧਸਕਾ ਯਾ ਹੈ ਹਮਸੇ ਯਾਯੋ ਕੋਛ ਅਯਰ,
ਜੋ ਐ ਘੀਨਲੀ ਅਮਕ ਰਹੀ ਹੈ ਆਸਮਾਂ ਉਪਰ;

ਸਾਥਦ ਧਾ ਪੈ ਹੋਵੀ ਹੋਗੀ ਸਾਹੁਪਰੀ ਅਯਹਰ,

ਉਸਕੇ ਆਖਮ ਹੋ ਰਹਾ ਹੋ ਸ਼ੇਰ ਐਰ ਸਰ.

(ਅਖਮੇਂਸੇ ਨਮੁਫਾ ਹੋਨਾ ਪਰੀਕਾ ਐਰ ਆਰੋ ਪਰੀਧਾਨੇ ਭਿਸਕੀ
ਤਾਅਮ ਐਰ ਤਕਰੀਮ ਕਰਨਾ ਐਰ ਆਮਦ ਮਾਨਾ.)

ਲੇਖੀ ਫੇਰਿਆ.

ਕੀਰਮਤਕਾ ਤੇਰੇ ਤਾਰਾ ਅਮਤਾ—(ਐ ਰਾਹ.)

ਪਰੀਧਾਂ—ਆਨਾ ਤੁਮਾਰਾ ਹੋਵੇ ਮੁਆਰਕ ਧੇ ਤੁਮ ਆਵੇ ਹਮਾਰੇ ਮੇਹਰਆਨ,
ਭਲਾਰੇ ਧੇ ਤੁਮ ਆਵੇ ਹਮਾਰੇ ਮੇਹਰਆਨ ਅਯਤਕਾ ਤੇਰੇ,
ਆਨੇਸੇ ਤੇਰੇ ਹਮ ਹੁਧੇ ਸਾਦ ਮਾਰੀ ਸਾਹੁਪਰੀ ਦੀਲਯਨ.

ਪਰੀਕੀਸ਼ਾਫੇ ਲਾਐਕ ਤੁੰ ਕੇ ਕਰੀਮ.—(ਐ ਰਾਹ.) ਮਸਨਧੀ ਮਾਲਕੋਸ਼.

ਸਾਹੁਪਰੀ—ਮੈਂ ਯੁਲਨਾਰ ਫੁੰ ਨਾਮ ਸਾਹੁਪਰੀ,
ਸੁਲੀ ਪਰੀਧਾਂ ਮੈਂ ਹੈ ਮੇਰੀ ਸਰਪਰੀ;
ਫੁਲਕਪਰ ਥਲੀਂ ਆਂਦ ਸੁਰਯ ਹੋ ਫੋ,
ਮੁਝੇ ਦੇਖ ਹੋਨੇ ਸਰਮ ਸਾਹੁ ਪੋ.;
ਐਰ ਫੁਰੋਮਲਕ ਭੁਤਨੇ ਭੁ ਸ਼ਾਨ ਹੋ,
ਸੁਲੀ ਦੇਖ ਮੇਰੇਕੋ ਹੈਰਾਨ ਹੋ.

ਯੰਗਲਮੇ ਧੁਲੀਕਾਕ ਪਹੁੰ ਸਾਹੁਯਫੋਕਾ ਸੀਕਾਰ ਮੇਲਤੇ ਮੇਲਤੇ ਨੀਕਲ ਆਨਾ.

ਧਸ ਆਤਸ਼ੇ ਕੁਰਕਤਨੇ ਕਹਾਂ ਆਗ ਲਗਾਈ.—(ਐ ਰਾਹ.)

ਸਾਹੁਯਫੋ—ਦੀਲਕੋ ਮੇਰੇ ਯਨਾ ਤਪੇ ਕੁਰਕਤਨੇ ਯਲਾਈ,
ਧਸ ਆਤਸ਼ੇ ਸਾਯਨੇ ਕਹਾਂ ਆਗ ਲਗਾਈ;
ਆਵਾਰਾ ਕੀਧਾ ਧਰਸੇ ਨੀਕਾਲਾ ਮੁਝੇ ਤਾਂਹਾ,
ਉਲਕਤਨੇ ਧੇ ਮੇਦਾਨ ਕਫ਼ੇ ਦਸ਼ਤ ਦੀਆਈ;
ਯੋ ਕੁਝ ਕੇ ਹੁਵਾ ਈਯਰਮੇਂ ਐ ਹਾਲ ਹਮਾਰਾ,
ਥਾ ਤੁਮਸੇ ਕਹੁੰ ਮੇਂ ਕੇ ਪੋ ਹੋ ਆਤ ਭੁਆਈ;

મીલ આકે ગલે મેરે ગુલ આંદામ ખુદારા,
 દુરીને તો ખુનેજીગર આખુસે રોલાવી;
 એ ખાતનશી આકે મેરે દીલમે મજી હો,
 અલાહને હે તેરી મેરે આંખુમે જગાવી.

એદરીઆ મોજ ગુનાગુંબર આમદ.—રાહ.—ગજલ. છંદોટી.

શાહપરી—અગર હે દીલસે તુ મેરેપર શેદા,
 તો કેહતી હું મેં ચે તુજકો હો વયદા;
 મીલુંગા ગૈર આરતસે ન હરગીજ,
 ચે અબલ રખર મેરે કરમ ખા;
 સીવા મેરે ન આશીક હો કીસીપર,
 તું દે ઇસ ખાતકા મુજકો મયલકા;
 તુ કરમીયા એ કર ઇકરામ મુજસે,
 કે કહેનેસે ન તું અપને બદલ જા;
 રહે કાયમ જ્યાને રાસ્તીપર,
 સીવા મેરે કીસીકી નહો પરવા.

અજલકે કુચેમેં.—ચમન કલ્યાનકી રાહ.

શાહજાદા—જો ઇસતરાહસે સનમ તુજસે દીલ લગાડિગા,
 કરમ ખુદાકી તુજે છોર કહીં ન જાડિગા;
 હજાર લાખહે દુનીઆંમે ખુબર ગરબે,
 ચકીન જાન મેં આશીક તેરા કહાડિગા;
 ચે ઇશક ખારહો હરગુલ બદનકે દીલમેં મેરા,
 ન ખટકું આંખમેં એસા તેરે સમાડિગા.
 મેં જુલફે બાલકા માઇલ હું આપકે સાહેબ,
 કીસીકે દામમેં દાના હું મેં ન આડિગા;

હો મરદ મેહરીસે મેરે ખુનુ કબુતા ન એ હીંદ,
યે લોહ દીલપે મેં નકશા તેરા જમાઉગા.

કોઈદમ હે સાકી જે અજ્ર હુવા—ગજલ. જંગોટી કાનડા.

શાહપરી—તેરી ખાતપે મુજકો ચકીન હુવા,
ચલ આ યે મલેસે લગાઈ પુજે;
અમ દીન રેન પુજકો પીયારે મેરે,
યહી મીનપે અપને ખીકાઉ પુજે;
કોલસે બેકોલ હોના નહીં,
શીર તખતો મુજકો પોહોઆઉ પુજે.

પરદા ૬ વા. રસ્તા.

લાવણી જંગેટી

(દો શરાબોકા દાખોલ હોના).

શરાબી પહેલા—એ યાર શરાબહે આલા દુક પીકર હો મતવાલા,
યે એશ જહા દીખલાવે આંખોમે કેફ જખ આવે;
હે દેખ મએ દોશલા દુક પીકર હો મતવાલા.

શરાબી દુસરા—યે ખાત જખાંપર મતલા એ યાર નમુજકો બહેકા,
યે કામકાં કર મું કાલા મત પીકર હો મતવાલા.

પહેલા—હે યાર જહાં મે ખાના, હે એશકા યા પેમાના;
હે રંમ મએ શુલ લાલા, દુક પીકર હો મતવાલા.

દુસરા—જો કોઈ શરાબ પીતાહે, વો ખાર યહાં હોતા હે;
યે કાર નહીં હે આલા, મત પીકર હો મતવાલા.

પહેલા—કીજી કરતા મુજસે હુજજત, જરા દેખ તુ ધંસકી લજત;
લે હાયસે મેરે પીઆલા, દુક પીકર હો મતવાલા.

ફસરા—યે કામહે ચેતાની બસ, સુન યાર મેરે દીલ જાની.
નહીં શાર શીમાં કર નાલા, મત પીકર હો મતવાલા.

પરદા ૭વા. દરબાર પુરખકે શાહકી.

ચાકુતપરી સુન બાત તુ મેરો—તેરવોકો લાવણો.

ચોબદાર—અરજ યે મોરી સુન એ મોહિય કહેતાહું ઇસ આન,
એક વજર કોઈ કીસી શાહકા લાયાહે ફરમાન;

શાહ.—જલદ લેઆ તુ ઉસી વજરકો દેર ન કર ઇસ આન,
દેખું યો ક્યા લાયા હોગા મેરેપે ફરમાન.

(આતા વજરકા)

અકસોસ કીસતરાહકે થે મે સુનતી હું કલામ—કાલી ગરેકા દાદરા.

શાહ.—કેયે હજુર આપ કહાંસે યે આએ હો,
મુદત મદીદકે બાદ જો તશરીફ લાએહો;
ફરમાઇએ જ્યાંસે કરમ કીજીએ મોહિય,
કીસકા મેરેપે આજ ક્યા ફરમાન લાએહો;
અપને લમ્બલ લખકો જરા ખોલકે કહે,
જલદી કરો બઆન જો દીલમે છુપાએ હો.

હમ આપસે લેકર રજા સહેરામેં ગએ.—જો ટોટીકા.

વજર—સુન એ શહીનશાહે જહાં કહેતા હું તુમસે યે ખીઆં,
ખીદમતમેં મેં અબ આપકે મશરીફસે આયા હું યહાં;
શહેરે સખાકા બાદશાહ ઉસકા હુમાયુન નામહે,
મેં હું વજર ઉસ શાહકા બેજા ઉને પેગામ હે;
લડકા જો ઉસકા એકહે મીસલે અંદર રાશન જાલી,
લડકી તુમારી દો ઉસે ઇતની અરજ હે બિલયકી.

પૈકાયા મસનવી.

તુ જરા દોડ જા—રાગ પીલુ.

શાહ.—ખહોત ખુબ મેને ચે પેગામકો,
કયુલા યહી નેક અંજામકો;
મે ચલતાં તુમારે હું શીલહાલ સાત,
કે લે હમરાહ અપની ચે સારી ખરાત;
આર કુખતરકોબી સાત લેતા હું આજ,
વહાં જાકે શાદીકા કરતા હું કાજ.

પરદા ૮ વા. જંગલ.

(વજરે શાહ ઓર લડકી વગેરે કુખસકા દાખીલ હોના.)

દેશ રાગ.

વજર.—અરે ઐ સીપાહી તું અબ જલદતર,
કે શાહ હું માયુંકો કર ચે ખખર;
કે પહેલે હમારા તુ કહેના સલામ,
આર બાદ ચે કહેના કે ઐ નેકનામ;
શાહી શાહ ફગફુર પુરખકા શાહ,
વજરોં અમીરોંકો દખજજ જાહ.
તુમારી વો સરહદમેં આઘે હૈ આજ.
વો લડકીકી શાદીકા કરનેકો કાજ;
તુ મુજદા સુના ચે ખુશીકા વહાં,
હમ આતે હૈ પીછે તેરે ખેયુમાં.

પરદા હવા. મહેલ.

મોલા આજ હુ મને તો અંચલ ધણીલા—એ રાહ.

જોગી આશાવશેકી.

સીયાહી.—સુનએ આપ હમારે શહીનશાહે આલી,
કે ખેશક હો તુમ સખ રૈયતકે વાલી;
કે શાહે પુરખકો વજર લેકે હમારા,
વો આયાહે મરહુમે અપને ખુશહાલી;
યે મુજદા ખુશીકા સુનાનેકો મે અખ,
યહાંપર મેં આયા હું સુનીએ બહાલી.

હાલેદીસ અખ કીસ તરાહ તુમસે—ગજલ. કોસીયાકો રાહ.

શાહ.—મુજદા યે સુનકર મેરા દીલ ખુશ હુવાખી પાર આજ,
એર સીનાબી હુવા મીસ્લે અમન ગુલજનર આજ;
જાએ ઇસ્તકબાલ કરકે ઉનકો લે આવો યહાં,
તુમ ઉનહે તાઅજુમ એર તકવીમસે ચકબાર આજ.
(ઇતનેમે આના પુરખકે શાહકા મઆ વજરકે કુખતરકો હુમારા લેકર.)
આઆ આઆ મેહરબાન.—જોગીયા રાગ.

શાહ.—આહએ આહએ મેહરબાન આહએ,
યેહસાંનમંદ અપના મુજકો બનાહએ;
આપકી એન ઇનાયત હુઇહે,
કરમ બક્ષી એર ઇતની ફરમાહએ;
યે જો લડકા હે મેરા સુનો તુમ,
ઇસકો અપના ગુલામ બનાહએ;
લડકી દે કરકે લડકા યે લીજુએ,
મેહરબાની યે મુજપે ફરમાહએ.

સુખહાનઅહા ખુદાને કયા બનાઈ છે તેરી સુરત,—સોંધ ભેરવી.

પીદરે દુખતર—બહોતખુબ આપકા ફરમાન એ અપને મર ચડાતાહું
 યે જો કુછ મુજકો તુમ બોલે મં ઇસે સિર ચડાતાહું;
 મં હાજર હું યે ખીદમતમે ઓર લડકીબી હાજર હે,
 તુમહારા એ જો કહેનેકો મં આંખુસે બળતા હું;
 જુલાઓ જલદ કાજકો પડાઓ અબ નીકા ઇતકા,
 યે બેઠી દે ઇસે બેઠા મે અપના યાં બનાતાહું.

જા જા બેઠેકો તેરે જુલાલારો.— (એ રાહ.)

પીદરેપીસર—જાકે કાજકો જલદી જુલાલારે,
 ઓ જુલાલારે ઓ જુલાલારે—જાકે કાજકો.
 યહાંપે અબ તું દેર નહી કર,
 મેરા યે હુકમ બળલારે—જાકે કાજકો.

(શીપાઈ કાજકુ લેકે આતા હે.)

રહ બદનમે હે તપાં દીલકો હે,—ભેરવી રાહ.

કાજ બખત—ખુલા હૈ આજરોજ ગાઓ મુખારકબાદીઆં,
 છોટિબડે યહાંકે સખ કરતે રહે ખુશહાલીઆં.
 ફુલા ફુલહનકો યા ખુદા રખના હમેશા શા શાદ,
 રોજે હશર દીન તલક રેહવે ચેહી આબાદી યા.
 દીનરેનયે રહે ખુશી ચેહી હૈ બસ દુઆ મેરી,
 આમીને આમીં તુમ કહો દીલસે સબી ખરીવીઆં.

રામસગીરાં—ફુલહન તુજકો યે હોવે મુખારક,
 આજ અરે સદાર બદરે—ફુલહન તુજકો.

आली मनाली सप भीलके धसल,
कहेते बुछी हरपार अनरे—दुलहन पुनको.

(धनकी शाही सेती है और अन शाहीमे दुलको भाव्यशुक
शाहपरीने वहा आना और ये दुला दुलहनको देखके
कोनारेपर अडी हो करके तमाशा देवता दुलको अहोम
अनाना और सवने, दुलको सुरदा देखके शोर मचाना.

शाही अना अनी को मुबारक आहार है—गजल अनेकी.

पीछेपीसर—अइसोस क्या हुवा ये पुने हाअमे औ पीसर,
ये हाल तेरा देख नीकलता भरा जुगर;
ये मोत तेरी मुनको न कीहु आध हाये हाये,
ता दुःख ये तेरा भरेको आता न कुछ नगर;
ये पुर पगी अहु जो भरे धरने आध आन,
धिके सपनसे भेटा भरा ये गआ है भर;

सुरने लह सोता है गने लगे मे क्या बार—गजल भेरवोको.

दुलहन—अइसोस ये मोत पुनको यहां कैसीहै आध—हैहै भरे जनी
मैं कैसी रहुं तेरी ये अण्य हाअमे गुदाध—हैहै भरे जनी.
क्या होगया यकपार पुने हाअमे औ दीलपर—कुछ मोल औ सरवर
ये अन पुरी वजत पुने नीन्द क्या आध—हैहै भरे जनी.
भेरोती अडी हुं ये तेरी आलीके उपर—दुक देख अमे लीपर,
ये शार यहां करते तेरे भिन और आध—हैहै भरे जनी.

हवसको हमने जनाह पुराधकां नोशाना है—कल्याण नगला.

दुलहन—इलध ये हमने जनाह पुने हमको सतानाह;
अरे क्या अमे न शाहीमे हमारे पुने धर लुटे,
भरे शहजदे और अते रहे हम पणतके कटे;

શીરાડે ચાર અબ હાતુસે હમ તેરે મરે છુટે,
 ભલાવો ડ્યા કરે કે જુસકે સરપે આસમાં પુટે;
 જરૂર એક રાજ બનાહે કે મરનેકા બહાનાહે, -ફલક
 ફલક ડ્યા એત શાદીમે મુજે પુને રલાયાહે;
 જુદા આરમજી મુજસે કીયા તનહા ખીલાયાહે,
 ખુશીકે દીનમેં ચે કેસી ગમી પુને દીખાયાહે;
 હમાનેકી જગે ચે આહ ડ્યા પુને રલાયાહે,
 પુજે બસ્તી છુડાનાહે મુજે જંગલ બસાનાહે; -ફલક.
 હમે ખોખીલાએ કીહ સતાયા આસનાં પુને,
 ક્રિયા અંધિર આંખુમેં હમારે યક જહાં પુને;
 છુડાયા હમસે જલીમ આહ ચે કેસા જવાં પુને.
 ઉખડા ધર હમારા આર કીયા હૈ ખાનમાં પુને;
 હમે દુન્યાસે બનાહે નહી લગતા ઠીકાનાહે, -ફલક.
 હમારે બાગે અશરતપર એ ડ્યા બાદે ખીજાં આઈ;
 ગુલો ખુલખુલકી શાદીમે ચે બદલી ગમકીહે છાઈ,
 હજાર અફસોસ એક ઉમેદબી દીલકી ન બરઆઈ;
 મુજે તકદીરને રાજે સીહા ડ્યા હાએ દીખાલાઈ,
 જો! ઔરો કોહસાનાહે તો મેરેકો રલાનાહે; -ફલક.

છાઉ દે ડરકી બાત મોઆ—સ્વારો દેશ.

પીદરે દુખતર—એ બેઠી બદબખ્ત તુ મેરી—એ બેઠી બદબખ્ત,
 તેરી સુરત છુપા તુ યહાંસે જારી અબ ધસ વખ્ત;
 તસીબ તેરા કુટા ચે હે જા તુ કહીં અબ મર,
 મરતે દમતક કબી ન આશે મેરેહી તુ ધર.

અંખો દુરોસે જી જગનારે અશક આંખુસે—(એ શહીદ)

જંગલેકી ભેરવી.

ફુલહન—હુવા વેરાન દીલ મેરા કે મેરા ખાનુમા છુટા;
કે તુ છુટા શહેર છુટા મેરા મુજસે ખુદા રક્ષ,
જો મે અંખા જાનતા કે આહ કરું દીન રેન;
ધરસે બે ધર હો શીર સખ છુટે સુખ ચૂન,
કીયા ક્યા ફલક તુને કે સખકા મુજસેદીલ તુટા
આહ મેરેકો કીમમે છોડ ગયા યે ચાર,
તીર જુદાઇ માર કીયા હુવા કલેજે ચાર;
હુવા આંખુસે ખુનજરી જુગરકા આંખલા ફુટા,

પરદા ૧૦ વા. જંગલ.

(બક્ષીબાસ જોગનકે રહેજાદીકા ફીરાકે ચારમે દીલ અકગાર ફીરતા.)

હુબકર દીલમે મેરે તીરકા પેઢા ન રહી—યમન કલ્યાણકી.

ફુલહન—દુર આંખુસે જો મેરે વો મેરા નુર હુવા,
આહ દીલ ચલે મીસાલે શરરે તુર હુવા;
ફરહતે શાદીસે મેરા દીલયા ખુશીકા માઅદન,
આમદે ગમસે જુગર ખાનઅમે જમખુર હુવા;
બનકે જોગનકી તરાહ શીરતી હુ બનબન મારી,
મુજસે સખ દુર હુવે અંક જો તુ દુર હુવા;
બસકે વેરાન હુવા ગુલશને આલમસે દીલ,
દશત આર કોહકા ફીરના મુજે મંજુર હુવા;
કોઇ હમદમ હેન મુનસ ન કોઇ સંગ ન સાથ;

માહ ફુતીઆમેં ન કોઈ મુજસા ભી રંજીત હુવા,
માહ દીખાનેકી જહાંમે કોઈ સરત ન રહી;
મંગ કુરકતસે મેરા શીશમે દીલ ચુર હુવા,
અશક ખુતી મેરે આંખુસે રવાં હૈ દેખો;
ગમે કુરકતસે જીગરમેં મેરે નામુર હુવા.

રહા રહા ન કોઈ હુમારા—એ રાહ

ફુલહુન—હાએ ઉઠા એ બખત હમારા જોડિહુવા જુદા માહ પારારે—હાએ.
આખ મેં યહાંસે જાઉં કહા પે સંઘ નહીવો પી આરારે—હાએ.

પહેલા બાબ ખતમ.

બાબ ૨. રા. પરદા ૧ લા. બાગ.

(શાહબદો પલંગપર મોતે હુવે દીખાધેના આર શાહુપરીને ઉરકો જગાના આર
જન્દા કરના આર આપને છુપના આર શાહબદો ખેદાર હોકે ગાના.)

તુ ગોરે કે સબકે તઈ દે જરા ચકુક.—એ રાહ

શાહબદા—લીલાહ કોઈ કહો કે ચે કીમકા મકાન હે;
પીરસે ચે હાલ પુછું ન કોઈ ઇન્સો જાન હે,
ક્યા ખાખ દેખતાહુ વ યા જગતાહુ મેં;
વલાહ ક્યા અજબ ચે ખુદાઇકી શાન હે,
મેરેકો કોન ધરસે ઉઠા લાયા ઇસ જગા;
હય હય યે બાગ દેખ મેરા દીલ હૈરાન હે.

(શાહુપરીને ઇજહાર કર કેહના.)

કોસો મરતકે આનેકી આરજુ હૈ.—એ રાહ.

શાહુપરી—મેરસે તુ ચે જો હુવા ખેવકારે,
ઉસીકી ચે દી મેને તુજકો સજારે;

કસ્મ આંકે તુને દીધા થા મુજે કોલ,
 હસી કોલસે આખીર તુહી ફીરાયે;
 અખસ તુને કુછ અપને દીલમે ન જાના,
 મેરે મરતમેકો દીલખર હમારે.

આંદ બાદલમે છુપાયા મુજે માલુમ ન થા—એ શાહ.

શાહજહા—મરતખા તેરા યે જાંયા મુજે માલુમ ન થા,
 ન યહી વહમાં ગુમાંયા મુજે માલુમ ન થા;
 યે ખતા લીલાહ મેરી માફ કરે એ સાહેબ,
 તુજમે યે સહેર નેહા થા મુજે માલુમ ન થા;
 અખ કયુ મેં ન ફીરે તેરેસે વલાહ બિલાહ,
 તુજમે ઉલકતકા નીશાં થા મુજે માલુમ ન થા.

મસનવી

શાહપરી—નહી માફ તેરી કરંગી ખતા,
 કે બેશક કીયા તુને મુજસે દગા;
 નહી મુજકો અખ કુછ તેરા અતીખાર,
 હસી વાસ્તે મેં કરંગી યે કાર;
 કે મુરદા તુજે કર યહાંપર રખુ,
 જખ આલુંગી મે તુજકો જુતા કરે;
 તુમ સોતે રહો એનસે એ મીયા,
 કે ફીર આંક દીનકે મેં આલું યહાં;
 તખ જુન્દા મેં તુમકો કરે આન કરે,
 મીલુંગી તુમારેસે એ દીલ જગર.

(શાહજહાંકે બેદાશ કર જાતીહે.)

પરદા ૨ રા. જંગલ.

વકત મુશકીલજાને મન અમ્ય સમ્ર કરના—એ રાહ.

શાહજાદી—દશતમેં ઝોર કોહમે કીરના ચે મેરા કાર હે,
 ચાર ખીન મેં એશ દુનીયાં દીલપે મેરે ખાર હે;
 દશત પૈમાઈસેહે ક્યા ક્યા દીલમે ખલશ,
 પાઉંમેં હેં આખલે ઝોર આખલોં ખાર હે;
 જુસ્તેજો શીરીં દહનકી હે મુજે કાહે સારમેં,
 મુરતે ફરહાદ મેરી જીન્ગી દુશવારહે;
 યાદ મેં અપને કમાં અખરકે એ ખારે ખુદા,
 નાવકે હીન્દે સનમ સીનેસે મેરે પારહે;
 ક્યા ખીજાને કરદીઆ વેરાને ખાગે દીલ મેરા,
 આહ ઉસ ગુલ ખીન ચે ગમ મેરે ગલેકા હાર હે.

(દેવકાઆના ઝોર શાહજાદીકો દેખકર આશક રોના.)

ખેત.

દેવ—હા-ચલ તું મેરેસાથ પીયારી ચલ તું મેરેસાથ,
 અખતો તેરા હરગીજ મેંતો નહીં ચે છોડુ હાથ;
 દેખ તુજે મેં હુવા આશીક સુન તું એ ગુલનાર,
 અખતો તેરેકો બનાઉગા મે અપને ગલેકા હાર;
 હા-ચલ તું મેરે સાથ પીયારી ચલ તું મેરે સાથ.

કીસોકા દરદગમ બાલીમ—એ રાહ.

શાહજાદી—અજ મામુંમીઆં નાશાદસે દિલ શાદ મ્યા કરના,
 જો બુલાં આપ ખુદકો ઉસકે તૈ શીર યાદ ક્યા કરના;

હમારા મુલક દિલ લૂટા હે આકર મહન એ ગમને,
જ્યાં બેઠાદ હાકીમ હો વહાં ફરયાદ ડ્યા કરના;
પ્રીતા હીજરમેં હે દર બદર યે શર કઠાનેકો,
બનાહે આસમાં અપનેલીએ જલ્લાદ ડ્યા કરના;
મીઠાયા નકશ દેહે અપતકો જબ દસ્તે કુદરતને,
પ્રીર એસી તેજ દસ્તી માંનીએ બેહબાદ ડ્યા કરના.

મસનવી.

દેવ—અરે તુને મામું મુઝે કીઉ કહા,
મેં ડ્યા તુજકો સમઝાયા એ દીલ રૂખા;
યહી તેરે કહેનેસે લાઆર હું,
મઆફ કર તેરા મેં યુનેગાર હું;
ચલ દીલદાર તેરા બતાઝી તુઝે,
જ્યાં હે વહાં અબ લેજાઝી તુઝે;
પરી એક હમારે મેં હે યુલનાર,
અપને બાગમેં એ લે ગઘ તેરા યાર;
હસને ઉસકો મુરદા બતાકર વહાં,
રખાહે તું ચલ સાથ મેરે બેયુમાં.

(ભાતો દોનો કા.)

પરદા ૩ રા. રસ્તા.

(પદરે શાહુબાદેકો બરાએ તાલાશ કરને બેઠેકે.)

ઇસ આતમે કુરકતને કહું—એ રાહ.

પદર—એ લખતે જુગર ગમ તેરા મુજકો સતાતા,
હરદમ મેં મેરે અશમસે હે અશક બહાતા;

તેરે શ્રીરાકને ચે મુઝે ધરસે નીકાલા,
આખીર ચે મુઝે દસ્ત ખીયાખાંમે શ્રીરાતા;
ગર મરગયા તો લાશ તેરી કીસને ઉઠાઈ,
હૈ હૈ ચે સખખ મુજકો નહી કોઈ બતાતા.

પરદા ૪ થા. બાગ.

(શાહુબદા મીસ્લે મુરદેકે સાથાઈ.)

(શાહુબદા ખોર દેવ આતેરે.)

ખેત.

દેવ—ખડી રહે યહાં તું સખર કર જરા,
કે મેં હાંસકો જા કરકે દેતા જગા.

(દેવને જગાકર ધોપજાના ખોર શાહુબદાકો ધંધર ઉધર દેખના.)

એહ દરીઆ મોબ ગુનાગુંબર આમદ—એ રાહ.

શાહુબદા—અરે કહાં વો ગઈ મુજકો જગાકર,
ખુદાજાને ચે ક્યા બેદ યહાંપર;
યહાંપર કોઈ નજર મુજકો ન આતા,
સીવા ઉસકે જગાવે કોન આકર;
નહીં તાકત કીસીમેં કોઈ આવે,
બગેરઅજ દેવ પરખુકે ચે જાપર.

અખ જા મરેશમેં કરદે તું ચે શોરીકો ખખર—એ રાહ.

દેવ—દેખ સામી ખોરત તેરી આઈ હે યહાં,
હુંદતી વો કરતી આઈ શોર ખોર શ્રીગાં.

(દેવને હોખાકર બાગ જાના.)

સુબહાન અમ્મા ખુદાને કયા બનાઈ દે તેરી સુરત—એ રાહ.

સાહુબદા.—મેરી જાની મેરી દીલબર તું મેરી પીયારી હૈ,
શબો રોજ યાદ મેરે કો દીલો જાંસે તેહારી હૈ
તેરે કો દેખને સે અબ હુવા મસરર દીલ મેરા,
મેરે તું દીલકા હૈ દીલબર આર મેરી તું કુપારી હૈ;
મેરી જીભદ બરઆઈ તુજે દેખા નજર બરકે,
કે મુદત સે તેરી મુજકો નીહાયત ધન તેજરી હૈ.

એ જકર આમદે બહાર બગોશ—એ રાહ.

સાહુબદી—હમદ બેહમદ હૈ આર શુકરે ખુદા,
જીસને મુજસે તુમેં દીઆ હૈ મીલા;
શીર ચે સુખા હુવા દરખત હરા,
ફલીશાએ ઉમીદ હૈ બરલા;
અબ દીખાવે ન રોજ હીજર ખુદા,
તુમકો મુજસે કબી કરે ન જુદા.
હૈ બલા તેરા આશમાં હૈ બલા;
બાગે દીલમે ગુલે ઉમીદ ખીલા,
ચલી આલમ મેં ચે ખુશીકી હવા,
હૈ હરએક ધનલીખ નગમે સરા.
અબ દીખાવે ન રોજ હીજર ખુદા,
તુમકો મુજસે કબી કરે ન જુદા.
મીલા મુજકો તુ પુસકે દોરાં,
ચાહથી જીસકો જીં ચહે કીનઆ;
ધી જલી ખાંકી તરહા નાલાકુના,
હુ અજીજીં મેં અબ અજીજે જાં;

ਅਘ ਦੀਆਧੇ ਨ ਰੋਜ਼ ਢੀਝਰ ਘੁਢਾ,
ਤੁਮਕੋ ਮੁਝਸੇ ਕਰੀ ਕਰੇ ਨ ਘੁਢਾ.

ਸਾਦ ਘਾਦ ਐ ਨਸੀਮ ਕੁਲੇ ਘਹਾਰ,
ਤੇਰੀ ਆਮਦਸੇ ਹੈ ਗੁਲੋ ਗੁਲਝਰ;
ਦਸਤ ਛਾਂਮੁਂ ਸੁਰਾਮ ਲਾਲ ਐਝਰ,
ਦੀਲਸੇ ਕੁਰਆਂ ਬਮਨਮੇਂ ਗੁਲਪੇ ਹਝਰ.

ਅਘ ਦੀਆਧੇ ਨ ਰੋਜ਼ ਢੀਝਰ ਘੁਢਾ,
ਤੁਮਕੋ ਮੁਝਸੇ ਕਰੀ ਕਰੇ ਨ ਘੁਢਾ.

(ਆਨਾ ਬਕਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਾਹੁਪਰੀਕੋ ਆਰੇ ਦੋਨੋਕੋ ਘਾਹੁਮ
ਫੇਅਨੇਹੀ ਮੁਸੇ ਭੋਨਾ ਆਰੇ ਨੀਗੇਘਾਨੋਕੋ ਪੁਕਾਰਨਾ.)

ਮਸਨਵੀ.

ਸਾਹੁਪਰੀ.—ਅਰੇ ਆ ਨੀਧੇਘਾਨ ਆ ਘੇਹਥਾ,
ਮੇਰੇ ਰੁਮਰ ਅਘ ਤੁ ਘਾਂ ਜਲਦ ਆ;
ਨੀਗੇਹਘਾਨੀ ਕੇਸੀ ਧੇ ਤੁਨੇ ਕਰੀ,
ਮਝ ਤੁਝਕੋ ਮਾਕੂਲ ਫੁੰ ਖਮਬਡੀ;
ਅਰੇ ਫਾਹ ਛਾਝਰੇਹੈ ਦੇਵ ਘਛਾਂ,
ਏ ਜਲਦੀ ਮੇਰੇ ਰੁਮਰ ਹੋ ਅਘਾਂ;
ਤੁਮ ਮੁਸਥੀ ਖਨਕੀ ਅਘੀ ਘਾਂਧ ਕਰ,
ਲੇਝ ਤੁਮ ਸੇਹਰਾਮੇਂ ਖਨਕੋ ਮਝਰ;
ਘਛਾਂਪਰ ਖਨਕੇ ਲੋ ਸਰ ਕਾਟਕਰ,
ਰਘੋ ਉਨ ਸਰੀਕੋ ਘੁੜਝਕੇ ਉਪਰ.

(ਦਿਵਨ ਖਨਕੀ ਮੁਸਥੀ ਘਾਂਧਕਰ ਸੇ ਘਨਾ)

શ્રી નીકલ જાગેગા—એ રાહ.

दानु—७ नीकल जमिगा मन छोडे तन,
 तनसे होजमिगी ये जन अलग,
 मे इलक गुलम हे क्या,
 क्या हुँ हमसे आता
 दीलपे गुनरे हे ये कुछ रंजो महन,
 हे हरमिक दोस्त मेहरबान अलग;
 आह बेह नोरौनका,
 हमपे अइलाक हे क्या;
 कोह दीलदार ना दीलभर न सजन,
 दीसपे हे जन परेशान अलग;
 आह मे आदे भीन,
 लुटता हे गुलशने न;
 हर रवीश आपमे हे आर यमन.
 गुलसे हाताहे गुलीस्तान अलग;
 आहने छोडे धुलां,
 करदी आँखेर जहाँ;
 मोतशे जने लगाध हे लगन,
 हागा धंस धरशे ये मेहमान अलग;
 सरपे आ पोहयी कल,
 था कुँही हकमे मुदा;

અળ ન કુછ એશ ન રાહત ન અમન,
જીસમસે હોગા યે એવાન અલગ.

દુસરા બાબ ખતમ.

બાબ ૩ રા. પરદા ૧ લા. જંગલ.

(પદરે પીસર ફીરાકે પીસરમેં આહોજીરો કરના.)

ગર હમને દોલ સનમકો—એ રાહ.

પો દર—મગનુંમહું ફીરાકમે બેઠકે સુખહોશામ,
ખુને જીગરકે ખાને મિવા કુછ નહીં હે કામ;
ફીરતાહું મારા મારા ખીઆબાંકે દરમીઆં,
છુટા સખી અબ મેરા યહાં રાહતો આરામ;
અફશાસે યે જહ/પ્રીમેં અબ કોઈ રહા નહીં,
હૈ હૈ જહાંસે ગુમ ગે હુવાહેગા મેરા નામ.

પરદા ૨ રા. કીલા.

(શાહજાહેં આર શાહજાહીકા સર પુરજપર નજર આતાહૈ એર

ધડ નીચે પડેહૈ આર સરમેંસે ગાનેકા અવાજ.)

ફીરતાહે હમે કાંકા યે કોસમતકા બદલજના—એ રાહ.

શાહજાહીકા સર—કળકા હુકમ થા હુહીં હમારા ધસ જગે આના,
મુકદરમે લીખા થા ધસ જગે આતેહી સરજના;
ચડા મનસુરસા સુલીપે સર અપનાતો યાકીસમત,
લીખાયા ખસ તુમારે હાથસે યે સરકા કટ જના;
અલી બાદે ખીજનં એસીહે નખસે જુન્દગાનીપર,
અમનમેં શામપરજુ ગુલ શુગુતાહોકે કુમલાના;
યહી રોજમેં થા મેરે લીખા રોજે સીઆએ દીલ,
યહીં તક થા મુકદરમેં હમારે આબ ઐર દાના;

અજળ કે હાથસે બચકે કહાં હમ ભાગળ સકતે,
લીપીધી મૌત ગર એસીતો ઉસકા લાખ શુકરાના.

રે કયા ઇશક આફત ઉઠાવેગા—એ રાહ.

શાહુબાદા—ખુદાયા ચે કયા વકત હમપે પડા હે,
ચે સર જો હમારા બુરજપે ચડા હે;
ચે બલીમ પરીને હમારે હી ઉપર,
કી હે ચે નાહક ચે જોરો જશ્કા હે;
જુડા ઇસ મુસીબતસે અબ હમકો યા રબ,
બખુજ તોરે કીસ્કા નહી આસરા હે.

(બતલાસે પીસરકે ઇતફાકન વહાં પીદરકા આના આર
સરોઝો દેખકર તઆબુબકર પેહાનના.)

પરો રૂકા હુવા સોદા પરેશાં હાલ મી કરદમ—એ રાહ.

પીદર—પીસર જબસે ગઆ મેરા હુવા હું તબસે મેં નાદમ,
ઉમીકે હીજરમે મેને ઉઠાયા સરપે એક આલમ;
(દેખકે) આરે હૈ હે ચે કયા ઇસજા અચ'બાં દેખતા હું મેં,
ચે સર કીસકે હે બુરજુ'પર ચે ધર કૈસે પડે બાહમ;
મેરે બેટ બહુ જોસી ચે સુરત ઇન સર'કી હે,
ખુદા જાને ચે કયા ઇસરાર હે વજાહી આલમ.

મસનવી.

ગયબરો ક્ષીરસ્તા—અગર કાઇ આવે ચે જુનો બશર,
કે જુન્દા ચે હોવે ઇસી વકત પર;
તો ચે કામ વો સખ્સ કરે ઇસ ઇડી,
જો કહેતા હું મેં ચે સુને કાન ધર;

ਐਕ ਕਾਹੇਕਾਕੁ ਕਰਕੇ ਘੜਾ ਹੋ ਪਹਾਡ,
ਉਸੀ ਪਰ ਹੋ ਐਕ ਦੇਵ ਘਕਕਾਸ ਕਰ;
ਹੋ ਉਸ ਦੇਵਕੇ ਪਾਸ ਆਐਹਯਾਤ,
ਤਲਘ ਕਰਕੇ ਲਾਏ ਵਹਾਂ ਨਯਐ ਕਰ;
ਸ਼ੀਰ ਚੰਨ ਦੋ ਸੜਕੇ ਧਰਸੇ ਮੀਲਾ,
ਧੋ ਧੀਰਕੇ ਤੋ ਜੁਤੇ ਧੇ ਹੁੰ ਸਰਘਸਰ.

ਆਨ ਮੇਂ ਪਾਧ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਨੀਸ਼ਾਨੀ—ਐ ਰਾਹ.

ਪੀੜ—ਆਨ ਮੇ ਪਾਧ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸਾਰਤ—ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸਾਰਤ.
ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸਾਰਤ ਆਨ ਮੇ ਪਾਧ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸਾਰਤ,
ਜਾਤਾ ਹੁੰ ਆਘ ਮੇਂ ਕਾਹੇਕਾਕੁ ਪਰ—ਸੁਨਕੇ ਧੇ ਤੇਰੀ ਢੀਕਾਧਤ;
ਆਨ ਮੇਂ ਪਾਧ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸਾਰਤ.

ਪਰਛਾ ਤੇ ਰਾ. ਨੰਗਲ.

ਆਨ ਗਮਕਾ ਕੁਵਾ ਆਸ਼ਕਾਰਾ—ਐ ਰਾਹ.

ਪੀੜ—ਸ਼ੀਰਤਾ ਸ਼ੀਰਤਾ ਧਹਾਂ ਤਕ ਮੇ ਆਧਾ,
ਲੇਕੀਨ ਕਾਹੇ ਕਾਕੁ ਕਹੀਂ ਮੇਂ ਨ ਪਾਧਾ;
ਮਾਰੇ ਦੇਹਸ਼ਤਕੇ ਢੀਲ ਕਾਂਪਤਾ ਹੋ,
ਹੈ ਹੈ ਕਧਾ ਮੇਂ ਕੜੇ ਐ ਯੁਦਾਧਾ.

(ਦੇਵ ਅਧੋਤ ਉਸ ਨੰਗਲ ਮੇ ਆਤੇ ਹੈ.)

ਅਘ ਨ ਮੇਫੇਲ ਮੇ ਕਰੇ ਤੇ ਸ਼ੀਰੀਕੀ ਅਘਰ—(ਐ ਰਾਹ.)

ਦੇਵ—ਆਐਆ ਆਐਆ ਮਾਰ ਚੁਕਾ ਦੇਐਆ ਤੁਮ ਪਕਤ,
ਦੇਐਆ ਨਹੀਂ ਤੋ ਆਗਤਾ ਹੋ ਧੇ ਅਥੀ ਅਧਰ.

ਪੀੜ—ਹਾਐ ਹਾਐ ਮਰਗਧਾ ਮੇ ਕਧਾ ਕੜੇ ਧਧਰ,
ਐ ਸੁਲੇਮਾਂ ਤੁਮ ਮਦਦਕੇ ਪਾਹਧਾ ਆਨਕਰ.

(ਸਘ ਦੇਵਨੇ ਸੁਲੇਮਾਨਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਕਰ ਦੇਰਤ ਮੇਂ ਡੋਕਰ ਅਤੇ ਡੋਨਾ.)

ਪੀੜ—ਆਯੋ ਆਯੋ ਮੁਝਕੋ ਸਾਰੇ ਤੁਮ ਥੇ ਮਾਰਕਰ,
 ਕੀਭੀ ਅਤੇ ਤੁਮ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋਰਤਮੇ ਆਨਕਰ;

ਦੇਵ—ਕਯਾ ਹਮ ਆਪੇ ਤੁਮਕੋ ਸਾਹਯ ਭੋਲੀ ਥੇ ਅਘਰ,
 ਨਾਮ ਕੀਸਕਾ ਲਾਯੋਹੋ ਥੇ ਤੁਮ ਨਯਾਨਪਰ.

ਪੀੜ—ਥੇ ਸੁਲੇਮਾਂ ਨਾਮ ਭੁਨਕਾ ਭੋਲਾਹੁ ਖਧਰ,
 ਉਨਕੀ ਮੇ ਆਲਾਦਸੇ ਹੁੰ ਸੁਨਲੀ ਕਾਨਧਰ.

ਦੇਵ—ਤੋਆ ਤੋਆ ਕਯਾ ਯੁਨਾਹ ਹਮ ਕਰਤੇਥੇ ਖਧਰ,
 ਹਮ ਥੇ ਸਾਰੇ ਆਪਸੇ ਧਰਮੇ ਥੇ ਅਘਰ;
 ਤਕਸੀਰ ਹਮਸੇ ਹੁਧ ਥੇ ਸਾਹਿਯ ਅਘਸ਼ਾ ਕਰ ਮੇਹਰ,
 ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਹੇ ਯੁਲਾਮ ਸੁਨ ਐ ਨਾਮਵਰ.

ਪੀੜ—ਤਕਸੀਰ ਕੀ ਤੁਮ ਮਾਫ਼ ਅਪਨੀ ਆਹਤੇ ਹੋ ਅਗਰ,
 ਕਾਮ ਮੇਰਾ ਥੇ ਕਰੇ ਤੋ ਅਘਸ਼ੁ ਮੇ ਮਗਰ;

ਦੇਵ—ਕਯਾ ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਮ ਹੋ ਭੋਲੀ ਸਰਯਸਰ,
 ਹਮ ਕਰੇਗੇ ਆਪੁਸੇ ਨਲਦ ਨੁਦਾਰ.

ਪੀੜ—ਮੁਝਕੋ ਧਰਮੇ ਜਨਾ ਹੋਗਾ ਕੋਹਕਾਖਰ,
 ਧਰਮੇ ਐਕ ਦੇਵ ਰਹੇਗਾ ਹੋ ਅਕਾਸ਼ ਕਰ;
 ਆਭੇਹਯਾਤ ਹੋ ਪਾਸ ਉਸਕੇ ਸੁਨ ਮੇ ਥੇ ਅਘਰ,
 ਆਯਾ ਹੁੰ ਖਸ ਵਾਸਤੇ ਧਰਮੇ ਕਰਦ ਕਰ;

ਦੇਵ—ਹਾਂਭੁ ਹਾਂਭੁ ਦੇਵ ਹੋਗਾ ਨਾਮ ਅਕਾਸ਼ ਕਰ,
 ਧਰਮੇ ਹਮਾਰਾਹੋਗਾ ਸਾਹਯ ਸੁਨਯੋ ਨਾਮਵਰ;
 ਅਲੀਯੋ ਅਲੀਯੋ ਸਾਥ ਹਮਾਰੇ ਕੋਹਕਾਖਰ,
 ਹਮ ਤੁਮਾਰੇਕੋ ਮੀਲਾਤੇ ਹੋ ਬੇਨਯੋ ਕਰ.

પરદા ૪ થા. જંગલ.

(દેવ બકકાસ જંગલમેં સોતા હુવા હૈ ઓર સબ દેવને શાહુકો લેકર આના.)

જગોએ ગોપાળ લાલ પંછો બંધોલે—એ રાહ.

દેવ—જગો હમારે સાહેબ આંખે ટુક ખોલો,
આંખે થે બુજાગે યહાં પે ધનકો કુછ ખોલો;
ડ્યા તલબ પે કરતે તુમસે વો ચીજ દાલો—જગો.

મસનવી.

બકકાસ—અણ ખોલો સાહેબ કહાંસે તુમ આતે,
કે ડ્યા ચીજ હમારેસે હો આપ આતે;
કહો તુમ વહી ચીજ મેં તુમકો દીલાગે,
કસમ હે સુલેમાં ન પીછે શીરાગે.

પીદર—બહોત દુરસે મેં હું આયા યહાં,
કે મુશ્કીલસે પાયા તુમારા નીશાં;
મુઝે ચાહીએ થોરા આબેહયાત,
દીલાએ તો હો જાવે બસ ખુબ ખાત.

અણ ખોલો મસ્તકે મીઠે બચન—એ રાહ.

બકકાસ—અરે દેઝા અબ જાએ જલદીસે તુમ—અરે,
આબેહયાત ધસકો દીલવાકે સારે,
રખસત કરો મીલ બહમ—અરે દેઝા.

પરદા ૫ વા. મેહલ શાહુપરીકા.

સનોબર શાહુકે હજુરે નામે ગાવેરે—એ રાહ.

દદા—કીજ હે તુ રંનજુરે,
હમસે બાલ એ પીયારી—કીજ હે.

आज शीकरमंद कीसलीअै हे तुं;

आ है तुअे मनजुररे—हमसे,

कासीदा सारे अपर यारे—अै राह,

शाहपरी—आ मेरे हालसे तुम कोअ अपरदार नहीं,

जनके पुछना ये तुमको सज्जवार नहीं;

में तो समझीथी के दुन्यामें पक्षाधार है सज्ज,

लेकीन अज देखातो अज कोअ पक्षाधारनहीं;

काट सर जसका रप्पा मेंने जुइजके उवर,

उस जीना कोअ मेरा जनो अरे यार नहीं.

आइनोंमें भीटकारी अलोरी सहेलीयां—अै राह.

सहेलीयां—कीले पर नवे अलोरी सहेलीआं,

देअें तोरा दीलदाररी;

जसका सर तु जुइजपर रप्पी है,

हमको दीआ अैक पाररी.

परदा ६ वा. डीला.

(आके पीहरने जुइज परसे सरको उतारके धड़में भीसाकर आयेहुयात जीरेककर छन्दा
करना और गले भीसना उसी वकतमें शाहपरीने आना और देजना.)

इ हे बदनमें हे तपां—अै राह.

पीहर—शुकरे जुदाके धन दानु अजत मेरा जुला जुला,

सुदतसे जसकी यादथी वोछी मुअे भीला भीला.

करत जुरीअै दील मेरा देअ तेरेको अै पीसर,

आग जरांमे भीरले गुल वाह वाह जीला जीला;

डीजरसे तेरे कृपकृ अहोत शीरा मे सुअसु;

सज्जतीका वकत टल गया आया ये वकत लला लला.

(शाहपरीने जंजलनाक होकर कहना.)

શાહુપરી—અરે તુ કોન હે કે બખત બદકાર,
 નહી કુછ અપને જાંકી તુજકો દરકાર;
 કોઇ હે દેવો જીત હાજર યહાં પે,
 કે એકદમ રૂબરૂ મેરે હો ઇજહાર;
 પકડ ઇસ રંડીએ બદકાર કો તું,
 લેજા આતશ કેદ મે કર ગીરીફતાર;
 એ કંમબખત હો તુ અબ ગારત જમીન
 ચલા જા મીસ્લેકાર કે હો શીજાર.

(પીદરકો જમીને ગરક દોના શાહુજાદો દેવને પકરકે
 લેજાના ઓર શાહુજાદો અપને પાસ રખના)

પરદા ૭ વા. મહેલ.

ચેતો મજનુ હોગા હીવાના—એ રાહ.

શાહુપરી—તુ તો બેશક બડા બે વફા હે,
 લાએક તેરે ચે જુદમો જફા હે;
 જો યુ મુનકીર મુજસે હુવા હે,
 ખોડ મેરા ન તુ કુછ રખા હે;
 ખેર જો કુછ ચે તુજસે હુવા હે,
 માફ વો અબ મૈને તુજકો કીયા હે,
 લેકીન શીરકે જો એસા કીયા હે;
 તબ તુ રખ યાદ ન તેરા ગલા હે,
 હકને હીઆ હે વાજ ચે વખતો, સોહની—એ રાહ.

શાહુજાદા—વફાહ તુજસે અબ ન કરી હોઉગા જુદા,
 કહેના ચે તેરા આંખુસે મે લાઉગા બજા;
 બેશક મૈ તેરા હુ ચે ખતાવાર જાને મન,
 કર માફ તુ મુજકો બખુદાવન્દ એ ખુદા;

મીસલે ગુલામ કે તેરી ખીલમત મે રાજ શબ્દ;
મે હાથ જોડ રહુંગા તેરે રખરે ખડા.

ધરાક કયા શે હે કીસી કા મીલસે—એ રાહ.

શાહપરી—બેવકા મરે પહેલેગર તુ યુત હોતા એ સતમ,
કાહેકો પ્રીરે યે હઠાતા તુ મરેસે રંજોગમ;
ચલ અબ નીકાલુ આરતકો તેરી,
આગસે છુડાઉ દિસકા દામ દામ.

પરદા ટવા. આતશકા કીલા.

(શાહનહી આગમે જલતીહે.)

દરદગમ જાને મન—એ રાહ.

શાહનહી—દરદગમ યા ખુદા કયા મીતમ આ પડા,
કયા ગજબ આ પડા યા ખુદા યા ખુદા;
ચરખને કહાં મુજે લાયા હે ઇસ જગા,
કયા અજબ નોઆમિકા મુજઉપર કરે રહા;
ખખતભી યા ખુદા કયા મેરા સો ગયા,
ઇસ બલાસે અભી કર મુજે તુ રહા.

(દાખીલ હોના શાહપરીકા મઆ શાહનહીકે ખોર દેવકે હુકમ કરના.)

તક્રારાકા હોતા હે એસાબી—એ રાહ.

શાહપરી—દેવો ઇસ આગમે અબ જલદ અભી જાઓ તુમ.
ઇસકી આરતકો યે આતશસે યહાં લાઓ તુમ;
દર અબ કુછ ન કરે જાઓ ઇસી આતશમે,
જો યે જલતી હે ઇસે જલદી ખમાલાવો તુમ;

દેખતે ડ્યાહો ખડે જાઓ એમુજી દેવો,

મરે ફરમાનકો ઇમ વકત બજા લાઓ તુમ.

દેવ.—જલતી હુઈ આગમે હમ કીસતરાહ હૈ હૈ જાવે,

ડ્યા હમે આગમે ઇમ વકત જલાઓ તુમ.

(કુંક કરકે મંતર.)

પરી.—જાઓ અબ સરદ હુઈ દેઓ વહાંજકે બલા,

જો વો જન ખેઠી હે અબ ઉમકો ઉકા લાઓ તુમ.

કામમે ગઈ મોરો પીઆરી ના જાવુ કાઈ સીધારો—એ રાહ.

રાહુજાદી.—બચી આગસે જનન હમારી જીન્દગી હુઈ જગમે દોબારી

બચાઈ હે ખુદાને ઇમ બલાએ આમમાંનીસે;

ફના હોતે થે હમબી જલ કે ઇમ દુનિયા એ ફાનીસે,

રહે જીન્દ જહાંમે હમ ખુદાકી મેહરબાનીસે;

બચાયા હકને ઇમ આતશ કેદ નમરૂદ સામીસે.

ગઈ દીલસે વો અબ બે કરારી બચી આગસે જનન હમારી

રહે શુકરે ખુદા હમ આતશ સોજાસે હમ જીતે,

બચે ઇમ સોજા ખુરજે આતશી એસે કમ જીતે;

શીરઆએ મુલક હસ્તી હોડ કે મુલકે અદમ જીતે,

ખુદા કે હુકમસે હોતે હે યહાં મુરદે સનમ જીતે;

હુવા હમપે હે થે ફજલ બારી બચી આગસે જનન હમારી

યકાયક આપથી સરપર હમારે આફતે દારાં,

હુવાથા આહ સોજાસે હમારા દીલજીગર ખીરીઆં;

જલાકર આકહી કરડાલતી થે આતશ સોજા,

બચાઈ હકને ઇમ નારે જહનમસે હમારી જા;

ઉમકી કુદરતકી મે બલહારી બચી આગસે જનન હમારી.

સુબહાનહલાહ ખુદાને કયા બનાધ—એ રાહ.

સખીઆં.—તુમારેકો ખુશીકા જરન થે હરઆં મુખારક હો,
મુખારક હો મુખારક હો થે એજીશાં મુખારક હો;
હજરે રજ જેહમતસે ખુદાને અખ છુડાયાહે
ખુશીકા દોર આ પોંહયા તુમે અખ યહાં મુખારક હો;
મેહરબાં શાહપરી ગુલનાર હુઠ જો આજ બસ તુમપર,
વીસાલે શાહપરીકા અખ તુમે એજાં મુખારક હો;
ધરસેભો આલા ચીજ મે તુમકો દીલાગી'ગા—એ રાહ.

શાહુબાદા.—ફજલે ખુદાસે આજ બચી મેરી જાન હે,
હરદમ થેસાત શુકરે કે ખુલતી જખાન હે;
અપને ફજલો કરમસે મુઝલી બચા લીઆ,
એસા કરીમ વો સાહેબેજી ધજજશાંન હે;
અખ માદરો પીદરસે મુઝે તુ મીલાં અબી,
પીરકર બજા મેં લાગે તેરા જો ફરમાન હે;
અલકસે તુ ચાદકર અલહાહકો આદમ—એ રાહ.

શાહપરી.—ચલ સાથ મેરે તેરે વતનકો લેજાતી હું,
માદર પીદરસે તેરે મે જાકર મીલાતી હું;
અખ તખ્તપે મે ચલકે તેરેકો ખીકાતી હું,
એક દમમે મુલક તેરા મે તુજકો દીખાતી હું.

પરદા હવા. રસ્તા.

મીલો લેલો મીલો લએલો.—એ રાહ.

પીદરે દુખતર—ખુદાયા ફજલસે અપને મેરી દુખતર મીલા દે તું,
મુઝે દીદાર દુક હસકા કહીસે અખ દીખા દે તું
ફલક કજરને મેરેકો થે ક્યા ગરદીશમે લાયા હે;
ધસો ગરદીશકી આફતસે ખુદાયા અખ છુડા દે તું,

મીવા તેરે કહુ કીસે અગુજ તેરે ન હે કોઈ;
તેરે ફજલા કરમસે અખ મુજે ખાલીક અચાલે તું.

પરદા ૧૦ વા. દરબાર.

હમ આપસે લેકર રજા.—એ રાહ.

પદરે પીસર—મેરે પીસરકા ઉસ જગાં હૈ હૈ ખુદયા ડ્યા હોગા,
ધસકા જીગર કીસે કહું આર કોન કરે ચે કીલોકાલ;
વો કંઅખત શાહપરી ઉસપર ખુદાકી માર હો
હૈગી લપટ વો સંગદીલ હકકી ઉસે શીટકાર હો;
અહુકો મેરી વાં આગમે ડાલીથી અસ કરકે ગજબ,
વો તો મરી હોંગી વહાં ઉસ આગમે જલ કરકે અખ
શાહ હો મહેરબાં અખતકો યારીસે.—એ રાહ.

આબદાર—હો ખુશી મહેરબાં અખત કે તાલિસે હો ખુશી,
બેઠા અહુ દોનો આઝમે યહાંપે;
મીલને તુઝે જીશાંન અખત કે તાલિસે—હો ખુશી.
કીસી મસ્તકે આનેકો આરજુ હૈ—એ રાહ.

પીદર—હે શુકરે ખુદા આજ દીન ચે ડ્યા આયા
મેરે દીલકે યુનચેકો તુને ખીલાયા;
ચે દાગેહીજર મેરે દીલમે લગાયા,
ખુદાને અખ ચે દાગડો અસ મીટાયા;
કહાં હે લેઆ ઉનકો જલદી યહાંપે,
કે જો તુને મુઝદા ચે મુજકો સુનાયા.

(દાખેલ દોનો શાહજહેકા મઆ શાહપરીકે આર આરતકે સાથ દરબારમે.)
આવો એ મહેરબાન—એ રાહ.

શાહ—આ આ લખતે જીગર મેરે આવો,
મેરે નુરુલ અસર ચે તુમ આવો;

રાત દીન તેરી કુરકતમે રાતા,
મુજકો રાનેસે ટુક અબ હંસાઓ.

હાલે દીલ અબ કોસતરાંહ તુમસે.—એ રાહ.

શાહુજાદા.—એ પીઠર અબ શુકરે હક દીલસે બળના ચાહીએ,
જોકે ગુજરા રંજોગમ ધસકો બુલાના ચાહીએ;
દુખો અબ યે શાહપરી સમજો ખેટી કે મીઠલ,
અબ ધસે કોઈ કીસ્તરાંહસે નેં દુખાના ચાહીએ;
જો લીખા તકદીરકા હોને પીગેર ટલતા નહીં
જો કે ગુજરા વો જખાંવર ક્યા લે આના ચાહીએ;
અબ અરજ યે હે તુમારેસે એ કીખલા જાનેમન,
શીર યે દોકી મુજસે શાદી અબ કરના ચાહીએ.

શાહી.—

(તીનુકાહા મીલાડે મુબારકબાદી ગાતેહે.)

આઈ ચમનમે બાદ બહારી બહાર હે,
ફુલા ફુલહનકા આજહી મતલબ બરઆર હે;
શાદીસે સખકે દીલપે ખુશી આશકાર હે,
હર ગુલ શયુક્તા આમદે ફૂલે બહાર હે
હરએક રવીશસે ગુનચએ ખાતીર શયુક્તા હે;
ગુલપે હજાર જાનસે બુલબુલ નીસાર હે,
ફુલહનકી આજ જુલફમા અંબર હે ધતરસી
ખુશબોમે રશકે નાફસે મુશકે તતાર હે,
સારે તમાશખીનો બરાતી હે ખુશ લીખાસ,
મુરખો મુફેદ આજ સબી ગુલઓજાર હે.

				રૂ. આ.
હાન્ડિયન શેગો	૦ ૧૦
બોક્સ મીડલવર	૦ ૧૦
સુખાઈ શાહી દરેલી	૦ ૧૦

તે ગિનાય દરેક બનતી ચાલુમાં વાપરવાની ખાંડ, કાશી, સાકરચોખ્ખા, તાપીએમોકો, આગરેટ, કોરન ફલાવર, કોકો, ચુરખો, મીઠુમતી, માચુ, શીગાર, સ્પીડટ, અનિરીકત તંબાકુ, બરબાઈ, ટર-ક્રામ તમાકુ, કલ્યાદિ દરેક બનતો માલ ખાત્રી બરેલા સુસ્તે ભાવે મળશે, જે એક વાર લઈ જવાયાજ ખાત્રી થશે.

તરેહુવાર તરકી તંબાકુની શીગારેટ (કાગળની ખીડીયા)

શો શો નાં બાકશ નીચે લખેલા ભાવે મળશે.

					રૂ. આ.
કોમ્પાક્ટિવ શીગારેટ (કાગળની ખીડીયા)	૩ ૦
હેલન	૨ ૮
પ્રીન્સ એન્ડ પેન્સ	૨ ૦
પીડેટરીયા...	૧ ૮
શુલતાન	૧ ૪
સારોજા	૧ ૦

દામોદર રતનશી,

ચીનાઈ અને હિંદુસ્થાની ચાલુ વેચનાર.

કાલકાદેવીને રસ્તે મહાજનવાડી પાસે નં. ૨૯, મુંબઈ.

આ ચોપડીઓ નિચે લખેલે ઉકાળેથી મળશે.

	રૂ.	આ.	પા.
સીતાહરણ નાટક...	૦	૮	૦
વીરસિંહ ચંદ્રિકાનાં ગાયનો	૦	૧	૦
સીતાહરણ નાટકમાંના ગાયનો	૦	૧	૦
આખાહરણનો ગાયણુરૂપી ઝોપેરા	૦	૧	૦
કામસેન અને રમીકા નાટકમાંના ગાયનો	૦	૧	૦
રૂકમીણીહરણનો ઝોપેરા	૦	૧	૦
વીરમતી નાટકનાં ગાયનો	૦	૧	૦
સદેવંત સાવલીંગાનો ઝોપેરા	૦	૧	૬
મદાલમાંનો ઝોપેરા	૦	૧	૬
શીરીન ફરહાદનો ઝોપેરા	૦	૪	૦
કામસેન રમીકા નાટક...	૦	૮	૦
ધબરને અશ્વત્થ સાને ફરેબે સૈતાન	૦	૩	૦
સદેવંત સાવલીંગાનો હુઠું ઝોપેરા	૦	૨	૦
કરણબેલા, નાટકના ગાયનો	૦	૧	૦
યુજળહારે મુઝફરશા	૦	૨	૦
નારાયણરાવ પેશવાનો ગાયણુરૂપી ખેલ...	૦	૩	૦

કદમાંડવી—નાથોરી ચાંપશી એમરાજ પોરાખબર.

સુવત નાણાંવટમાં—મનચેરણ જમસેદણ પોરુવાળાપાસેથી

ભાવનગરમાં—શા. પાનાચંદ તેજા જુકસેલરની દુકાનેથી.

દેશાવરથી વચવા માટે મંગાવનારને પાણેભાવે મળશે.

દામોદર રતનશી.

કાલકાદેવી—માહાજનવાડીને નાકે ના. ૨૭, મુંબઈ.

